

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205376
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6719205376.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zast.: JUDr. Oskar Chnápko, advokát, Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému 1/ L. U., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX X., občianka SR a žalovanému 2/ U. H., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, XXX XX X.-Z., občianka SR, o zaplatenie 21.494,21 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/100/2019-114 zo dňa 15. mája 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/100/2019-114 zo dňa 15. mája 2020 potvrdzuje.

II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 31.10.2019 domáhal proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 21.494,21 Eur (pozostávajúcej z istiny v sume 14.348,86 Eur, kapitalizovaných zmluvných úrokov a zákonných úrokov z omeškania do dňa predchádzajúceho 20.12.2018 v sume 7.140,60 Eur a poplatkov v sume 4,75 Eur), zmluvného úroku 11,90 % ročne zo sumy 14.348,86 Eur od 20.12.2018 do zaplatenia, zákonného úroku s omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 14.348,86 Eur od 20.12.2018 do zaplatenia titulom nárokov po predčasnej splatnosti úveru poskytnutého žalovanému 1/ ako dlžníkovi a žalovanému 2/ ako spoludlžníkovi veriteľom Poštová banka, a.s., Bratislava, IČO: 31 340 890 na základe Zmluvy o úvere č. 9811655985, ktorá pohľadávka bola žalobcovi postúpená dňa 20.12.2018.

3. Žalovaný 1/ sa v súdom prvej inštancie určenej lehote k žalobe nevyjadril.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalovaný 1/ dlh neplatí a vyhýba sa aj žalovanému 2/. Zmluvu o úvere podpisoval žalovaný 2/ pod určitým tlakom od žalovaného 1/, aj keby chcel žalovaný 2/ úver splácať, nemá prostriedky.

5. Dňa 14.04.2020 a dňa 06.05.2020 boli do spisu osobne doručené písomné listiny označené „Uznanie dlhu“ od oboch žalovaných, z ktorých vyplývalo, že žalovaní písomne uznali nárok žalobcu v tomto konaní, sú si vedomí premlčania a žiadali splácať nárok žalobcu v mesačných splátkach v sume 30,- Eur.

6. Dňa 07.05.2020 bolo súdu prvej inštancie doručené spoločné vyjadrenie žalovaných k žalobe a uznaniu dlhu, v ktorom uviedli, že rušia a odmietajú svoje uznania dlhu, ktoré podpísali žalobcoví. Žalobcom boli oklamaní, žalobca zneužil ich právnu nevedomosť, nikdy by dlh neuznali, keby vedeli, že je premlčaný. Súčasne žalovaní vzniesli námietku premlčania a námietku miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie.

7. Pretože žalovaní námietku miestnej nepríslušnosti neuplatnili pri prvom procesnom úkone, ktorý im patril, ale až neskôr, súd prvej inštancie v zmysle § 41 CSP vec nepostúpil na Okresný súd Martin, ale vec sám prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 15.05.2020.

8. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že za nesporné medzi stranami mal to, že dňa 04.09.2014 predchodca žalobcu ako veriteľ, žalovaný 1/ ako dlžník a žalovaný 2/ ako spoludlžník uzatvorili Zmluvu o úvere, na základe ktorej bol poskytnutý úver v sume 15.000,- Eur, ktorý žalovaní nesplácali riadne a včas, a preto došlo k predčasnému zosplatneniu úveru. Predmetné pohľadávky zo Zmluvy o úvere postúpil predchodca žalobcu na žalobcu. Žalovaní napriek viacerým výzvam dlh neuhradili.

9. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Z listinného dôkazu Aktuálny stav úveru ku dňu 18.12.2018 pre súd prvej inštancie vyplývalo, že k omeškaniu žalovaných došlo už 15.02.2016. Podľa tvrdenia žalobcu úver bol zosplatnený k 09.11.2016. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka museli byť v čase zosplatnenia úveru žalovaní v omeškani minimálne s tromi splátkami, pričom šlo o splátky splatné 15.07.2016, 15.08.2016 a 15.09.2016. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka potom odo dňa 15.07.2016 začala plynúť trojročná premlčacia doba s poukazom na § 101 Občianskeho zákonníka, ktorej koniec pripadol v zmysle § 122 Občianskeho zákonníka na 15.07.2019. Žaloba bola podaná na súd prvej inštancie až dňa 31.10.2019, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby a za účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka, navyše žalovaní vzniesli námietku premlčania, preto súd prvej inštancie v zmysle § 54a a § 879v Občianskeho zákonníka nemohol nárok žalobcovi priznať. Súd prvej inštancie poukázal aj na totožné závery ohľadom premlčania vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/42/2019-176 zo dňa 26.06.2019, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/69/2019-188 zo dňa 15.08.2019, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017, rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/26/2017 zo dňa 28.06.2018, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/385/2016 zo dňa 04.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/40/2018 zo dňa 19.04.2018, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/668/2015 zo dňa 05.04.2017 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/211/2016 zo dňa 13.10.2016.

10. Podľa súdu prvej inštancie pre premlčanie istiny nebolo možné žalobcovi priznať ani úroky a úroky z omeškania, ktoré v dôsledku nesplatenia istiny dlhu narastali a plynuli v čase, nakoľko počiatok plynutia premlčacej doby úrokov a úrokov z omeškania je totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby samotného peňažného dlhu, teda úroky a úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky zdieľajú právny osud samotnej (premlčanej) pohľadávky. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi záväzkovo-právneho vzťahu nový vzťah (nové právo), ale dochádza len k zmene pôvodného vzťahu a to tak, že popri hlavnom záväzku (na zaplatenie istiny) je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi aj vedľajší záväzok (úroky z omeškania). Súd prvej inštancie pri tomto závere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/157/2009 z 29.06.2010, sp. zn. 5Sžf/40/2015, sp. zn. 5Sžf/52/2014, sp. zn. 5Sžf/66/2014 a sp. zn. 4Co/222/2005, ako aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 17CoE/1/2017 z 07.06.2017 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23CoE/72/2012 z 21.03.2014.

11. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vzhľadom na premlčanie už po podaní žaloby vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby v dôsledku premlčania práva podľa § 54a v spojení s § 103 Obč. Z., čo však žalobca neurobil s odôvodnením, že žalovaní môžu uznať nárok žalobcu, a potom bude súd musieť vydať rozsudok pre uznanie, čo ust. § 290 a nasl. CSP nevyklúčujú. Podľa súdu prvej inštancie s predmetným názorom v zásade možno súhlasiť a síce žalovaný 1/ a žalovaný 2/ aj písomne uznali nároky žalobcu v zmysle § 282 CSP, avšak tieto svoje súhlasy následne a bezodkladne písomne odvolali a takisto

na pojednávani, pred rozhodnutím vo veci, vyslovene uviedli, že nesúhlasia s vydaním rozsudku pre uznanie. Súd prvej inštancie potom s poukazom na § 217 ods. 1 a § 296 CSP mal za to, že v čase vyhlásenia rozsudku žalovaní, ktorí ako spotrebiteľia mohli označiť všetky skutočnosti najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nárok žalobcu neuznávali, keď žalovaní síce písomne uznali nároky žalobcu v zmysle § 282 CSP, avšak tieto svoje súhlasy následne a bezodkladne písomne odvolali a takisto na pojednávani vyslovene uviedli, že nesúhlasia s vydaním rozsudku pre uznanie.

12. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 313/05-11, súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci posudzovanej Ústavným súdom SR nešlo o totožný skutkový a právny stav, nakoľko v danej veci žalovaný na pojednávani pred súdom a po poučení vyslovene uviedol, že nárok žalobcu uznáva. Až následne, po rozhodnutí veci sa voči rozsudku odvolal, kedy Ústavný súd SR, s odvolaním sa na judikatúru Najvyššieho súdu SR (R 10/1999) skonštatoval, že uznanie nároku už nie je možné neskôr účinne odvolať, čím mal podľa názoru súdu prvej inštancie na zreteli práve tie prípady, kedy po uznaní nároku pred súdom prvej inštancie nie je možné účinne odvolať uznanie nároku pred súdom odvolacím, nemal však na mysli to, že by do rozhodnutia súdu prvej inštancie nemohol žalovaný zobrať svoje uznanie nároku späť (odvolať ho), o to viac, ak bol žalobcom zavádzaný. V tejto posudzovanej veci žalovaní svoje uznanie nárokov odvolali ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie a v čase vyhlásenia rozsudku žalovaní s vydaním rozsudku pre uznanie nároku vyslovene nesúhlasili.

13. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaní namietali, že pri podpisovaní Uznaní nároku žalobcovi boli žalobcom zavedení, nevedeli čo znamená inštitút premlčania a žalobca zneužil ich právnu nevedomosť a nalákal ich na nízke mesačné splátky, a preto sú tieto ich uznania neplatné. Aj keď v predmetných listinách je uvedené, že žalovaní sú si vedomí premlčania nároku a že mu rozumejú, o podstate inštitútu premlčania žalovaní vedomosť nemali, čo uviedli aj na pojednávani, keď podstatu premlčania súdu prvej inštancie uviesť nevedeli. Podľa súdu prvej inštancie je pritom evidentné, že žalobca vypracoval znenie predmetných listín, pričom text prehlásenia žalovaných o premlčaní je formulovaný len vo všeobecnej rovine (že žalovaní sú si vedomí premlčania a rozumejú mu), pričom žalobca selektívnym spôsobom do tejto formulácie prehlásia vsunul hrubým a podčiarkovaným písmom len zvyšnú časť podstaty inštitútu premlčania a síce že „právo žalobcu na úhradu vymáhanej pohľadávky nezaniká“. Žalobca teda v týchto listinách rovnakým spôsobom nevysvetlil (podrobne nerozpísal) aj prvú - podstatnú - časť ohľadom premlčania, ktorá by reflektovala na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, a síce že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je možné vymáhať. Podľa súdu prvej inštancie je tiež evidentné, a v tejto časti možné tiež súhlasiť so žalovanými, že žalobca „nalákal“ žalovaných na podpísanie uznaní nárokov pod vidinou minimálnych splátok 30,- Eur, aby tak dosiahol exekučný titul, ktorý by bez tohto uznania nedosiahol. Pokiaľ by však žalovaní mali mesačne splácať po 30,- Eur, t.j. za rok 360,- Eur, len istinu by museli splácať takmer 60 rokov, čo pri veku žalovaných zjavne presahuje ich dĺžku života (žalovaný 1/ by mal istinu splatiť ako 106 ročný a žalovaný 2/ ako 102 ročný), navyše žalobca žiadal, aby boli žalovaní zaviazaní popri istine splácať ďalej aj úroky z omeškania - a čo je podstatné - aj úroky z nesplatennej istiny v miere 11,90 % ročne, čo aktuálne pri dlžnej istine 14.348,86 Eur predstavuje ročne sumu 1.707,51 Eur, pričom žalovaní mali podľa uznaní platiť splátky v ročnej sume len 360,- Eur, čo zjavne nepokryje ani len predmetné úroky, a teda ich dlh by sa niže neponižoval, ale by narastal. Takéto konanie žalobcu preto súd prvej inštancie nepovažoval ani za súladné s dobrými mravmi.

14. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol, pričom pre premlčanie nároku nepovažoval za potrebné a ani hospodárne vykonávať ďalšie dokazovanie a súdnu kontrolu ohľadom dodržania zákonných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. a ani ohľadom prípadných neprijateľných (neplatných) zmluvných podmienok v Zmluve o úvere.

15. Žalovaní mali v spore plný úspech, a preto by im v zmysle § 255 CSP mal prislúchať nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania 100%. Nakoľko si žalovaní nárok na náhradu trov konania neuplatnili a preukázateľne im v spore žiadne trovy ani nevznikli, súd prvej inštancie, a to aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28.02.2018, im nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

16. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza

z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalobca v odvolaní uviedol, že v danej veci poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 313/05-11, podľa ktorého ak už došlo raz k uznaniu nároku, nie je možné tento prejav vôle zobrať späť. Podľa žalobcu ako je zrejmé z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Odo/380/1998 (R10/1999), na ktorý sa v plnom rozsahu odvolal Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 313/05-11, skutkový a právny stav prejednávanej veci bol skutkovo a právne totožný s touto prejednanou vecou, a to že žalovaný uznal nárok žalobcu pred súdom prvej inštancie a následne pred súdom prvej inštancie vzal uznanie nároku späť. Najvyšší súd SR, ako aj Ústavný súd SR jednoznačne vo svojich rozhodnutiach uviedli, že ak už došlo raz k uznaniu nároku, nie je možné tento prejav vôle zobrať späť. Pokiaľ súd prvej inštancie odmietol prihliadnuť na poukázanú judikatúru tak Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR, z dôvodu údajného odlišného skutkového a právneho stavu, nepostupoval správne. Judikatúra vyšších súdnych autorít jasným spôsobom vyjadrila právny názor k späťvzatiu/ odvolaniu už raz uznaného nároku. Podľa žalobcu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dôkladné odôvodnenie od odklonu rozhodovacej praxe s poukazom na § 220 ods. 3 CSP neobsahuje.

18. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 2/, písomne vo vzťahu k súdu uznali nárok žalobcu v celom rozsahu a žiadali uznaný nárok splácať v pravidelných mesačných splátkach 30,- Eur. V predmetných uzneseniach jasne a bez akéhokoľvek nátlaku uviedli, že majú vedomosť o premlčaní, že premlčaniu v plnom rozsahu porozumeli a napriek tomu nárok žalobcu uznávajú. Prejav vôle s takýmto obsahom vykonal tak žalovaný 1/, ako aj žalovaný 2/ vo vzťahu k súdu. Zo strany žalobcu nebol na žalovaných vykonávaný žiadny nátlak. Napriek tomu si súd prvej inštancie osvojil argumentáciu žalovaných, že zo strany žalobcu boli pri uznaní nároku zavedení a nalákaní na nízke mesačné splátky. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ uznaný nárok chcel žalovaný umožniť splácať v minimálnych výškach 30,- Eur za mesiac, že takéto konanie by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie zrejme opomenul, že nárok uznali žalovaní a títo navrhli uvedenú sumu splácať v tak nízkych splátkach. Nikde nie je uvedené, že žalovaní by mohli uznaný nárok splatiť aj rýchlejšie pri väčších splátkach. Mesačná splátka, ktorú navrhli žalovaní a s ktorou aj žalobca súhlasil, bola len minimálna mesačná splátka, čo pri výške uplatneného nároku bolo zo strany žalobcu viac ako veľkorysé.

19. Žalobca poukázal na to, že ustanovenie § 282 CSP neuvádza žiadne obmedzenia, pre ktoré by nebolo možné spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku. Tento právny predpis teda neprevzal predchádzajúcu právnu úpravu, ktorá v ustanovení § 153a ods. 3 OSP v znení účinnom do 30.06.2016 neumožňovala rozsudkom na základe uznania nároku rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmierom. Rozsudkom pre uznanie nároku je možné v súčasnej dobe rozhodnúť akýkoľvek nárok uplatnený žalobou. Totožný právny názor vyslovil aj Krajský súd Prešov v uznesení zo dňa 27.02.2017, sp. zn. 7Co/6/2017.

20. Žalobca ďalej uviedol, že samotné ustanovenie § 282 CSP uvádza, že súd v prípade uznania nároku zo strany žalovaného, na návrh žalobcu rozhodne rozsudkom pre uznanie. CSP tak nedáva súdu možnosť rozhodnúť sa, či vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, ak sú pre jeho vydanie splnené zákonné podmienky. V prípade, ak by zákonodarca chcel umožniť súdu rozhodnúť sa, či v konkrétnom prípade vydá alebo nevydá rozsudok pre zmeškanie, v predmetnom ustanovení CSP by takáto dispozičná možnosť pre súd bola vyjadrená. Súd prvej inštancie mal teda povinnosť na základe návrhu žalobcu vydať rozsudok pre uznanie nároku, nakoľko k tomu boli splnené všetky zákonné podmienky. Žalobca pritom poukázal aj na uznesenie Krajského súdu Nitra zo dňa 31.01.2017, sp. zn. 9Co/517/2016 a uznesenie Krajského súdu Trnava zo dňa 05.04.2017, sp. zn. 24Co/345/2016.

21. S poukazom na uznesenie Krajského súdu Nitra zo dňa 27.04.2018, sp. zn. 5Co/85/2018 žalobca uviedol, že súd nemá v prípade uznania nároku ani právo skúmať skutkový stav, pretože sa musí uspokojiť s uznávacím prejavom žalovaného. Vyplýva to z direktívneho „rozhodne“ namiesto „môže rozhodnúť“, kde by bola súdu daná možnosť posúdiť vec aj inak, než znie uznávací prejav. Podobne súd nemá právo rozhodnúť sa, či rozsudok pre uznanie vydá alebo nevydá. Splnenie zákonných podmienok stačí na to, aby bol rozsudok pre uznanie vydaný. V prípade rozsudku pre uznanie súd nemá ani možnosť zistiť, či je uznanie ako právny úkon v rozpore s právnymi predpismi, keďže v časti, v ktorej žalovaný uzná nárok žalobcu, nie je oprávnený skúmať skutkový stav.

22. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.03.2016 sp. zn. 2Cdo/76/2015 žalobca uviedol, že dôsledkom uznania nároku je povinnosť súdu rozhodnúť podľa tohto uznania, t.j. vydať rozsudok pre uznanie. Základom rozsudku pre uznanie tak nie je ani zistený skutkový stav veci, ani skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré by sa pokladali za nesporné, ale uznanie žalovaných ako procesný úkon žalovaných určený súdu, z ktorého obsahu jednoznačne vyplýva, že žalovaní uznávajú nárok, ktorý bol voči nim uplatnený v žalobe a v akom rozsahu.

23. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.11.2015, sp. zn. 3Cdo/437/2013 žalobca uviedol, že účelom ustanovenia § 282 CSP je zhospodáriť konanie v prípade, že žalovaný osobitným úkonom uzná žalobcov nárok. V dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného odpadá dôvod, pre ktorý sa konanie začalo. V prípade, ak sú splnené predpoklady vyplývajúce z § 282 CSP, súd nemá možnosť zvažovať, či rozsudok na základe uznania nároku vydá alebo nevydá.

24. Vzhľadom na uvedené žalobca mal za to, že výrok I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie nezákonné a v rozpore s procesným právom.

25. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ v spoločnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že navrhujú, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

26. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uviedli, že boli oklamaní žalobcom. Žalobca zneužil ich právnu nevedomosť. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú spotrebiteľia, podpísali spotrebiteľskú zmluvu s pôvodným veriteľom a práve v tejto veci je na prvom mieste ochrana spotrebiteľa, ako slabšej strany. Neznalosť zákona v prvom rade platí pre veriteľa. Veriteľ má voči priemernému/podpriemernému spotrebiteľovi postupovať čestne a s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi. Pôvodný veriteľ môže postúpiť pohľadávku vymáhačom, až keď banka zosplatní celý úver. Vymáhači nemôžu zosplatniť úver. Prvá nezaplatená splátka bola v roku 2016 podľa výpisu od pôvodného veriteľa a žaloba bola podaná až 30.10.2019, až po troch rokoch. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, aby predložil súdu zosplatnenie úveru od pôvodného veriteľa, ak sa zosplatnenie ako dôkaz v spise nenachádza. Žalovaní vzniesli námietku premlčania podľa § 103 Občianskeho zákonníka. Predmetný úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože predmetná zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods.2 Zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa § 11 ods.1 Zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

27. Ďalej žalovaní uviedli, že v uznaní dlhu žalobca od žalovaného 1/ a žalovaného 2/ žiadal neoprávnenú sumu 21.494,21 Eur aj s úrokmi, na ktoré žalobca nemá nárok. V uznaní dlhu nie je poučenie, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ môžu odmietnuť takéto uznanie dlhu s upozornením, že žalovaný dlh je premlčaný a preto je takéto uznanie neplatné. Takéto neplatné, podvodnicke uznanie dlhu žalobca zamaskoval s uvedenou mesačnou splátkou - výhodnou pre žalovaných. Takýmto neplatným uznaním dlhu, zamaskovaným s výhodnou splátkou 30,- Eur mesačne sa nemôže zhoršiť zmluvné postavenie žalovaného 1/ a žalovaného 2/, a to tak, že premlčanie by sa predĺžilo na 10 rokov a museli byť zaplatiť úroky, na ktoré žalobca nemá nárok. Takúto nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, kde je jednou zo strán spotrebiteľ ako slabšia strana, nemôže súd tolerovať. Zo strany žalobcu sa nejedná o čestnosť a dobré mravy. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/, keď podpísali uznanie dlhu, tak nevedeli, že žalovaný dlh je premlčaný a neboli znali spotrebiteľskej problematiky voči úžerníkom. Logicky, keby žalovaní vedeli pred podpisom uznania dlhu, že dlh je premlčaný, tak pochopiteľne by neuznávali dlh a nezhoršovali by si svoje postavenie vo veci. Žalovaných okrem neznalosti zaslepila mesačná splátka 30,- Eur. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa dozvedeli skutočnosť, že žalovaný dlh je premlčaný dňa 04.05.2020 od predsedu Občianskeho združenia OSPO Martin, IČO: 52354237. Uznanie dlhu môže žalovaný zrušiť kedykoľvek. Žiadny zákon pre zrušenie uznania dlhu neumožňuje žiadnu lehotu.

28. Súd prvej inštancie dňa 22.06.2020 žalobcovi ako odvolateľovi doručoval vyjadrenie žalovaných k odvolaniu a podľa § 374 ods. 1 CSP mu umožnil, aby sa k nemu vyjadril v lehote 10 dní. Pretože žalobca má ako zástupcu advokáta, teda s poukazom na § 92 ods. 2 CSP má zástupcu so splnomocnením na celé konanie, podľa § 110 ods. 1 CSP súd prvej inštancie písomnosti doručoval právnomu zástupcovi žalobcu, ktorý ich prevzal dňa 22.06.2020, čo preukazuje elektronická doručka (§ 30 ods. 5 a § 35

ods. 5 Zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (Zákon o e-Governmente)). V určenej lehote sa žalobca nevyjadril.

29. Po predložení veci odvolaciemu súdu, podaním doručením súdu prvej inštancie dňa 06.08.2020, žalobca uviedol, že trvá na dôvodoch uvedených v podanom odvolaní a je toho názoru, že v prípade, ak žalovaní svoj nárok uznali, nie je možné takéto uznanie vziať späť.

30. Odvolací súd dňa 14.08.2020 vyjadrenie žalobcu doručoval žalovanému 1/ a žalovanému 2/, keďže podľa § 374 ods. 2 CSP k vyjadreniu odvolateľa môže protistrana podať vyjadrenie v lehote 10 dní od jej doručenia. Písomnosti boli listinne doručené žalovanému 1/ dňa 20.08.2020 a žalovanému 2/ dňa 26.08.2020. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa už vo veci písomne nevyjadrili.

31. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 19.11.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

32. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

33. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že uznesením č.k. 19Csp/100/2019-55 zo dňa 18.11.2019 súd prvej inštancie postupom podľa § 138 CSP žalobcu vyzval na späťvzatie žaloby v lehote 10 dní od doručenia, a to s odôvodnením, že po predbežnom posúdení žaloby dospel k záveru, že žaloba je s ohľadom na ustanovenie § 54a v spojení s § 103 Občianskeho zákonníka zjavne nedôvodná, keďže úver bol zosplatnený na základe nezaplatenia splátky splatnej dňa 15.03.2016, žaloba bola podaná až dňa 31.10.2019, a preto podľa názoru súdu prvej inštancie je pohľadávka uplatnená v konaní zjavne premlčaná.

34. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26.11.2019 žalobca uviedol, že predpokladá, že v prípade, ak bude súd prvej inštancie postupovať v zmysle § 156 a nasl. CSP a zašle žalovanému žalobu na vyjadrenie, žalovaný sám v rámci svojej slobodnej vôle bude schopný sa vyjadriť k uplatňovanému nároku žalobcu a jeho oprávnenosti. Rovnako tak svojím prejavom, resp. právnym úkonom prejaví svoju vôľu a tým zmeniť obsah práva, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť. Môže v takom prípade nastať situácia, že žalovaný bude mať záujem uzatvoriť so žalobcom súdny zmliev alebo uznať nárok žalobcu napriek tomu, že súd ho v rámci svojej poučovacej povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi adekvátne poučí. Ak napriek uvedenému žalovaný uznať nárok žalobcu, súd je v takom prípade povinný podľa § 282 CSP rozhodnúť rozsudkom pre uznanie o celom nároku alebo o jeho časti, nakoľko ustanovenia § 290 a nasledujúce CSP rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku nevyklúčujú. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie pokračoval v konaní a postupoval tak, aby žalobcovi neodňal práva domáhať sa svojich práv na nestrannom a nezávislom súde tak, ako to mu priznáva Ústava SR.

35. Po zaplatení súdneho poplatku zo žaloby súd prvej inštancie uznesením č.k. 19Csp/100/2019-69 zo dňa 08.01.2020 vyzval žalovaného 1/ a žalovaného 2/, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadrili k žalobe, uviedli vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojili listiny, na ktoré sa odvolávajú a označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznávajú.

36. Žalovanému 1/ boli písomnosti listinne doručené dňa 25.01.2020, žalovaný 1/ sa v určenej lehote písomne nevyjadril.

37. Žalovanému 2/ boli písomnosti listinne doručené dňa 19.02.2020. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 24.02.2020 sa žalovaný 2/ vyjadril k žalobe a uviedol, že reagoval telefonicky spoločnosti žalobcu, ktorá mu oznámila, že žalovaný 1/ ako dlžník sa určitým veciam vyhýba a neplatí dlh. Spoločnosti žalobcu žalovaný 1/ dal telefonický kontakt a trvalé bydlisko žalovaného 1/, ktorý sa vyhýba aj žalovanému 2/. Žalovaný 1/ si je vedomý daných skutočností, no momentálne nevie čo má robiť. Pri podpisovaní ručiteľom na úver bol pod určitým tlakom zo strany dlžníka, čo teraz sa nedá

dokazovať. Konal na jeho dôveru, pričom si chcel zobrať život. Medzičasom exekútor za podobné ručenie siahol žalovanému 2/ na plat a ostáva mu životné minimum. 27.01.2002 dostal žalovaný výpoveď od zamestnávateľa. Aj keby chcel danú sumu splácať, nemá na to prostriedky.

38. Dňa 02.03.2020 súd prvej inštancie doručoval žalobcovi vyjadrenie žalovaného 2/ k žalobe a vyzval ho, aby sa v lehote 15 dní od doručenia písomne vyjadril, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Písomnosti boli právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 16.03.2020, čo preukazuje elektronická doručienka.

39. Žalobca sa k veci písomne nevyjadril.

40. Dňa 14.04.2020 bola do podateľne súdu prvej inštancie osobne podaná listina označená ako Uznanie nároku podľa § 282 a nasl. Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte listiny len „Uznanie“). V listine bolo uvedené, že je k sp.zn. 19Csp/100/2019, bol označený žalovaný, za ktorého bol uvedený žalovaný 2/ a bol označený žalobca. V čl. 1 bolo uvedené, že žalobca a žalovaný sú stranami sporu v súdnom konaní o zaplatenie 21.492,21 Eur s príslušenstvom, ktoré je vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 19Csp/100/2019 (ďalej v texte listiny označované len „súdne konanie“). V článku II. bod 1 bolo uvedené, že žalovaný v zmysle § 282 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok podpisom tohto Uznania písomne uznáva nárok žalobcu vo výške 21.494,21 Eur spolu s príslušenstvom uplatnený v Súdnom konaní, čo do právneho dôvodu i čo do výšky a žiada ho splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 30,- Eur vždy k 28.-temu dňu kalendárneho mesiaca. V článku II. bod 2 bolo uvedené, že žalovaný si je vedomý premlčania uplatneného nároku, inštitútu premlčania v celom rozsahu rozumie a je si vedomý tej skutočnosti, že napriek premlčaniu uplatneného nároku, právo žalobcu na úhradu vymáhanej pohľadávky nezaniká. V článku II. bod 3 bolo uvedené, že žalovaný toto písomné Uznanie doručuje súdu, čím úkon uznania nároku vykonáva vo vzťahu k súdu a zároveň žiada, aby súd v Súdnom konaní v prípade návrhu žalobcu v zmysle § 282 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku a umožnil žalovanému splácať uplatnený nárok v mesačných splátkach vo výške 30,- Eur vždy k 20.-temu dňu kalendárneho mesiaca. V článku III. bolo uvedené, že s poukazom na § 284 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok žalovaný žiada, aby súd nenariadoval vo veci pojednávanie a vydal rozsudok pre uznanie nároku podľa podmienok uvedených v tomto uznaní a v prípade, ak by súd vo veci pojednávanie nariadil, žalovaný výslovne súhlasí, aby súd bez jeho účasti rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku. Listina bola žalovaným 2/ podpísaná v Martine dňa 06.04.2020 a pravosť podpisu bola osvedčená Mestom Martin dňa 6.4.2020.

41. Dňa 14.04.2020 súd prvej inštancie na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie na deň 15.05.2020.

42. Dňa 06.05.2020 osobne do podateľne súdu prvej inštancie bola doručená listina označená ako Uznanie nároku podľa § 282 a nasl. Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorá bola obsahovo totožná s listinou Uznania nároku žalovaným 2/ dňa 06.04.2020, pričom v tejto listine ako žalovaný bol označený žalovaný 1/, listina bola žalovaným 1/ podpísaná v Martine dňa 07.04.2020 a pravosť podpisu bola osvedčená Mestom Martin dňa 07.04.2020.

43. Dňa 07.05.2020 bolo súdu prvej inštancie doručené spoločné podanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ označené ako Vyjadrenie k žalobe a k uznaniu dlhu. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ v tomto podaní uviedli, že rušia a odmietajú uznanie dlhu, ktoré podpísali žalobcovi. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ v žiadnom prípade nesúhlasia s uznaním dlhu, ktoré podpísali žalobcovi. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ rušia uznanie dlhu. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ boli oklamaní žalobcom. Žalobca zneužil právnu nevedomosť žalovaného 1/ a žalovaného 2/. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ súčasne vzniesli námietku premlčania, ako aj námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Zvolen.

44. Na pojednávaní na súde prvej inštancie konanom dňa 15.05.2020 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uviedli, že listina Uznania nároku im bola doručená zo strany žalobcu.

45. Podľa § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

46. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď o žalobe žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku nerozhodol a odvolací súd v konaní na súde prvej inštancie nezistil ani vady procesných podmienok.

47. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

48. Rozsudok pre uznanie nároku predstavuje osobitný druh rozhodnutia vo veci samej. Súd rozhodne rozsudkom pre uznanie nároku na návrh žalobcu, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť. Pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku sú teda potrebné úkony obidvoch strán sporu, a to uznanie uplatneného nároku alebo jeho časti žalovaným a návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku.

49. Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku už výslovne neupravuje, že rozsudkom pre uznanie súd rozhodne vtedy, ak žalovaný počas konania pred súdom uzná žalobou uplatnený nárok alebo jeho časť (porovnaj § 153a ods. 1 Zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2016). Keďže však pri rozhodovaní formou rozsudku pre uznanie nároku konajúci súd vyhodnocuje len splnenie predpokladov ustanovených Civilným sporovým poriadkom ako procesným predpisom, je potrebné dospieť k záveru, že uznanie nároku je procesný úkon žalovaného. Úkon uznania nároku ako procesný úkon žalovaného preto musí byť urobený počas prebiehajúceho civilného sporového konania a musí byť určený súdu, pričom môže byť urobený v akejkoľvek prípustnej forme podania podľa § 125 CSP a z posúdenia jeho obsahu v zmysle § 124 ods. 1 CSP musí jednoznačne vyplývať, že žalovaný nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť uznáva.

50. Vo veci nebolo sporné, že do podateľne súdu prvej inštancie bola osobne doručená dňa 14.04.2020 listina označená ako „Uznanie nároku“ podpísaná žalovaným 2/ a dňa 06.05.2020 listina označená ako „Uznanie nároku“ podpísaná žalovaným 1/ a pravosť podpisu žalovaných bola na predmetných listinách úradne osvedčená. Sporná nebola ani skutočnosť, že písomným úkonom podaným na pošte a doručeným súdu prvej inštancie dňa 07.05.2020 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ podali spoločné vyjadrenie k žalobe a uznaniu dlhu, v ktorom uviedli, že rušia a odmietajú svoje uznanie dlhu, ktoré podpísali žalobcovia. Sporným tiež nebolo, že na pojednávaní konanom dňa 15.05.2020 žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku.

51. Na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 15.05.2020 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ zhodne uviedli, že listiny Uznanie nároku im boli doručené žalobcom. Žalobca tieto tvrdenia žalovaných výslovne nepoprel, preto podľa § 151 ods. 1 CSP považujú sa za nesporné. Žalovaný 1/ listinu Uznanie nároku podpísal dňa 07.04.2020 a žalovaný 2/ dňa 06.04.2020. Podľa odvolacieho súdu v čase, keď žalobca zasielal žalovaným listiny Uznanie nároku, žalobca už vedel, že uplatňuje premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd je toho názoru, že vedomosť, že uplatňuje premlčané právo, žalobca nadobudol najneskôr po doručení výzvy súdu prvej inštancie na späťvzatie zjavne nedôvodnej žaloby, teda po doručení uznesenia č.k. 19Csp/100/2019-55 zo dňa 18.11.2019, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 25.11.2019. Súd prvej inštancie v uznesení č.k. 19Csp/100/2019-55 zo dňa 18.11.2019 výslovne poukázal aj na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, a preto odvolací súd je toho názoru, že na základe výzvy na späťvzatie zjavne nedôvodnej žaloby žalobca nemohol nevedieť, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že medzi stranami šlo o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda v konaní na súde prvej inštancie bol daný zákonný priestor na aplikáciu ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka aj bez námietky premlčania vznesenej žalovanými.

52. Pri premlčanom dlhu podľa § 558 in fine Občianskeho zákonníka právny následok uznania nastáva len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Aj podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno ani platne zabezpečiť a obnoviť vymáhateľnosť premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel, pričom podľa účinnej právnej úpravy uznanie dlhu je inštitútom zabezpečenia záväzkov.

53. Uznanie premlčaného dlhu ako hmotnoprávny úkon podľa § 558 Občianskeho zákonníka súd môže posudzovať aj podľa všeobecných atribútov platnosti právneho úkonu (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka), a teda ak dospeje k záveru, že dlžník o premlčaní dlhu nevedel, právne následky uznania dlhu mu neprizná. Pri procesnom úkone uznania nároku však z dikcie ustanovenia § 282 CSP vyplýva, že súd už hmotno-právne posudzovanie žalobou uplatneného nároku nevykonáva, ale je povinný rešpektovať stav, ktorý v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného nastal. Preto, ak by aj konajúci súd mal za to, že žalobca uplatňuje premlčané právo, v prípade uznania nároku žalovaným, na návrh žalobcu musí rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, a to aj v prípade spotrebiteľských sporov, a teda musí priznať aj premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy.

54. „V tomto ohľade sa možno inšpirovať ústavne konformným postupom súdu pri posudzovaní procesného úkonu. Pri jeho posudzovaní podľa obsahu súd nemôže určitému a zrozumiteľnému úkonu prikladať iný ako účastníkom sledovaný zmysel; nemôže teda „domýšľať“ obsah úkonu alebo z úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplývajú. Totiž každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t. j. podľa toho, ako bol navonok prejavovaný. Aj žaloba je úkonom urobeným podľa Občianskeho súdneho poriadku a ako taká musí byť posudzovaná. Nie je však vylúčené, že môže mať aj následky hmotno-právne. V procesnej teórii totiž prevažuje názor (porov. A. Winterová kol.: Civilní právo procesní, 6. aktualizované a doplněné vydání, Praha: Linde 2011. 174 s.n.), s ktorým sa stotožňuje aj ústavný súd, že pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle (platí tzv. teória prejavu, a nie teória vôle platiaca iba na súkromno-právne úkony). (Nález Ústavného súdu SR z 19. júna 2013, sp. zn. I. ÚS 223/2013-56)

55. Podľa odvolacieho súdu z textu listín Uznania nároku je dostatočne zrejmé, že boli koncipované s úmyslom dosiahnuť procesné uznanie nároku, teda rozhodnutie o žalobe žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku s tým, že žalovaným bude umožnené splácať dlh pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 30,- Eur.

56. V posudzovanej veci k uznaniu nároku nedošlo tak, žeby žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nárok uznali priamo pred súdom prvej inštancie pri predbežnom prejednaní sporu alebo na pojednávaní vo veci samej. K uznaniu nároku došlo písomnou formou na listinách vyhotovených žalobcom. Žalovaní však bezprostredne po doručení listín uznania nároku súdu prvej inštancie, spoločným podaním určeným súdu prvej inštancie uznanie zrušili a odmietli a následne ani na pojednávaní, ktoré bolo prvým a jediným pojednávaním v spore, nárok žalobcu neuznávali. Hoci Civilný sporový poriadok nezakazuje a ani nevylučuje, aby podanie strane spísal niekto iný s tým, že strana podanie následne podpíše a odošle súdu, v konkrétnych okolnostiach danej veci odvolací súd dospel k záveru, že skutočne sledovaný zmysel pri úkone uznania nároku bol na strane žalobcu, ktorý pri vyhotovovaní úkonu Uznania nároku si musel byť vedomý toho, že ak k uznaniu nároku žalovanými nedôjde, jeho žaloba bude zamietnutá a žalovaní týmto úkonom chceli len dosiahnuť platenie dlhu v splátkach. Nešlo preto o "veľkorysé" správanie žalobcu a súhlas žalobcu s nízkymi splátkami tak, ako to žalobca tvrdil v odvolaní, ale šlo o vedomé a cielené konanie žalobcu vymôcť premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy a získať proti žalovaným exekučný titul. Žalobca pritom právne posúdenie súdu prvej inštancie, že uplatňoval premlčané právo, odvolacím dôvodom ani nenapadol.

57. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností odvolací súd úkon uznania nároku vyhodnocuje tak, že nešlo o jednoznačný vonkajší prejav vôle žalovaného 1/ a žalovaného 2/ uznať uplatnený nárok žalobcu, preto v konaní na súde prvej inštancie následne žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uznanie nároku účinne odvolať mohli. Pretože v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nárok žalobcu neuznávali, súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď o žalobe žalobcu rozsudkom pre zmeškanie nerozhodol.

58. Žalobca v odvolaní poukazoval aj na rozhodnutia ďalších súdov, na základe čoho odvolací súd zdôrazňuje, že právnou istotou podľa čl. 2 ods. 2 CSP je aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané

(nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 06.03.2017, sp.zn. 3Cdo/6/2017).

59. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obdo/330/1998 zo dňa 18.03.1999 (R10/1999), ktorého právna veta znie: „Ak účastník počas konania uznal pred súdom nárok uplatnený žalobou alebo jeho základ podľa § 153a ods. 1 OSP, nemôže už toto uznanie neskôr účinne odvolať.“ a na ktoré rozhodnutie sa odvolal aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 313/05-11 zo dňa 09.11.2005, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že šlo o skutkovo iný stav ako v posudzovanej veci, pretože v týchto konaniach k uznaniu nároku žalovaným došlo na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, za prítomnosti strán, prípadne aj ich právnych zástupcov, úkon uznania bol zaznamenaný aj v zápisnici o pojednávaní a uznávací prejav na pojednávaní žalovaný aj vlastnoručne podpísal.

60. Žalobca poukázal aj na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu a iných odvolacích súdov, ale ani v žiadnom z týchto rozhodnutí nebol posudzovaný taký skutkový stav, že žalobca uplatnil premičané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, že žalovaný nárok uznal písomne na listine vyhotovenej žalobcom a že žalovaný bezprostredne úkon uznania odvolal a zrušil s tým, že bol žalobcom zavedený. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/437/2013 zo dňa 19.11.2015 žalovaný nárok uznal čo do základu aj výšky na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/76/2015 zo dňa 31.03.2016 právny predchodca žalovaného uznal nárok na pojednávaní pred súdom a v rozhodnutí Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/85/2018 zo dňa 27.04.2018 žalovaný na pojednávaní uviedol, že je ochotný zaplatiť predmetnú sumu, ale v dvoch splátkach. V rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/345-2016 zo dňa 05.04.2017 žalovaný podaním adresovaným súdu prvej inštancie uviedol, že si je vedomý dlhu voči žalobcovi a je ochotný splácať dlh mesačne v splátkach, pričom súd prvej inštancie pre svoju všeobecnosť a vágnosť nepovažoval takýto prejav za jednoznačný uznávací prejav, ale podľa odvolacieho súdu bolo potrebné takýto procesný úkon žalovaného obsiahnuť v jeho vyjadrení k žalobe posúdiť ako uznanie nároku. Nešlo preto o odklon súdu prvej inštancie od ustálenej rozhodovacej praxe tak, ako to žalovaný v odvolaní tvrdil, pretože aj judikovaný názor, prípadne názor iného súdu, možno aplikovať len pri rovnakom skutkovom a právnom stave.

61. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

62. Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa podľa § 396 ods. 1 CSP použijú aj na odvolacie konanie, a keďže žalovaný 1/ a žalovaný 2/ mali v odvolacom konaní plný úspech, podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP by bol odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému 1/ a žalovanému 2/ by priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

63. „Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018)

64. Pretože žalovaný 1/ a žalovaný 2/ si v odvolacom konaní náhradu trov konania neuplatnili a ani podľa obsahu spisu im v konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd žalovanému 1/ a žalovanému 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).